

III. НА СЕНОКОС

Хлапич така хубаво свирукаше по пътя, че всички заедно крачеха бодро и бързо, като войници. Затова и бързо стигнаха до първото село.

Там един стопанин косеше сено и имаше много ратаи.

Хлапич се приближи до стопанина и го попита:

„Трябват ли ти добри ратаи?“

Стопанинът се зачуди, защото Хлапич и Гита бяха толкова малки и шарени и защото имаха папагал и куче.

„А защо вие сте добри ратаи?“ - попита стопанинът.

„Защото нищо не знаем, но искаме всичко да научим“ - отговори Хлапич.

На стопанина се хареса този отговор и въпреки че нямаше такива ратаи, каквито бяха Гита и Хлапич, то все пак ги взе на работа и им каза да обръщат окосената трева. Той имаше много ратаи, че по-бързо да се изсуши сеното.

Ратаите тъкмо закусуваха, та дадоха на Гита и Хлапич сланина и хляб.

А когато се наядоха, всички отидоха на работа. Папагала и своя вързоп Гита остави на един клон.

Хлапич и Гита получиха в ръце големи дървени вили и трябваше да обръщат сеното и да го трупат на купчини.

Хлапич беше много силен и сръчен и веднага започна да върши тази работа така умело, че сеното се разхвърча около него като перушина.

Но Гита беше ленива в работата. На нея ѝ беше скучно да работи, защото в цирка не беше научила никаква сериозна работа.

Значи, тя два-три пъти замахна с вилата, натрупа някаква накривена купчинка сено и веднага седна на нея.

„Хлапич, на мен ми е горещо“ - каза най-напред Гита. Но Хлапич не я слушаше, а продължаваше да работи.

„Хлапич, аз пак съм гладна“ - каза малко по-късно Гита.

Хлапич пак не отговори нищо, а работеше. Той така хубаво подреждаше сеното, както тютюн в табакера, и направи вече три високи копи като три кули. А Гита още повече се ядосваше, че Хлапич не отговаря, пък и така или иначе, все по-скучно ѝ беше да работи.

Затова отначало започна ядосано да размахва вилата, че я прекърши. След това започна толкова

ядосано да влачи гребло по тревата, че веднага от него паднаха три зъбеца. Най-накрая започна от яд да смесва прясно окосената със сухата трева заедно, сякаш е каша в гърне. Когато видя това, стопанинът помисли:

„На мен не ми трябва такъв ратай. Който не работи, не трябва и да яде“.

След това взе от земята дълга пръчка и тръгна към Гита, за да я изгони от работа. Селяните винаги правят така с всеки мързелив ратай.

Ако не правеха така, то по-добре и да не започваха да косят трева. Ако пък не се косеше тревата, щеше да порасне толкова високо, че всички мързеливци щяха да се крият в нея и цял ден да спят. Така значи е най-добре.

Но Гита още отдалеч беше забелязала, че стопанинът идва с пръчката. Тя естествено не искаше стопанинът да се приближи, бързо-бързо хвърли греблото, хвана папагала си и грабна вързопа си, а след това ловко побегна като катеричка в храсталака.

А Бундаш, който също много обичаше да си играе, веднага се затича след нея.

В храсталака ратаите имаха една съвсем малка каручка, на която бяха докарали вода за пиене. Там, зад тази каручка, се скри Гита с Бундаш.

„Да не съм те видял повече!“ - извика стопанинът след нея.

Така Гита заряза работата и бог знае каква мисъл се породи в циркаджийската ѝ главица!

Хлапич видя всичко това и му стана криво. Остана да работи и си мислеше така: „Гита не е виновна, че не може да работи, когато никой не я е учил на работа. А сега, когато пътуваме заедно, трябва да се грижа за нея, та ще ѝ дам половината от вечерята си“.

Така си мислеше добрият Хлапич и продължи да работи. Работеше бързо и весело цял ден, за да заслужи вечеря за себе си и за Гита.

Гита, Бундаш и папагалът не се показаха до вечерта. Май че обядваха къпини и ягоди в храсталака, а какво бяха правили цял ден, то се видя едва вечерта.

Това беше весела вечер, та си струва цялата да се разкаже, макар че иначе не е важна. Но за много хора тъй или иначе най-важно е онова, което е весело.